

ZÁVISLÁK

Marcel Trunec

● ■ **pointa**

Závislák

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Marcel Trunec

Závislák – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Závěslák

Marcel Trunec

Pointa 2022

● ■ **pointa**

Aby člověk propadl jakýmkoliv závislostem, potřebuje kromě vrozených dispozic také velmi důkladnou přípravu...

1. kapitola

Dětství a jak jsem se vychoval

Není každému do vínku dáno, aby mu osud hned po narození rozdál ty nejlepší karty a já byl právě tím, který nikdy nedostane nic zadarmo a vše, co chce dokázat, nebo po čem touží, si musí velmi tvrdě vybojovat. Zbyl na mne ten „oblíbený“ Černý Petr, o čemž jsem zatím nemohl mít ani tucha. Byl jsem sice dítě z čisté lásky zrozené, ale ne příliš chtěné.

A jak to tehdy začalo?

Když jsem začal rozum brát, tuším, že to bylo ve třech, nebo čtyřech letech, tak jsem zjistil, že naše rodina není úplně tak ideální a pohodová, jak by asi měla být.

Vyrůstal jsem jen s matkou, která mě sice svým způsobem měla ráda, ale pracovní povinnosti a neustálé shánění potencionálních partnerů po nocích mou výchovu moc pozitivně neformovalo.

Ve městě, ve kterém jsme bydleli, byla velká vojenská posádka, kde se mé mámě tuze zalíbil jeden slovenský vojáček. Po vojně zůstal, láska veliká, ale všeho jen do času. Netrvalo dlouho a vojáček ukázal svou pravou tvář. Uměl se velice dobře opít a to často a uměl také moc krásně rvát a pro ránu při tom také nešel daleko.

Zjistil jsem tehdy, už jako malé děcko, že tento hulvát asi mým vzorem a správným tatínkem nebude a že mi v té nové rodince moc růžičky nepokvetou. A taky, že nekvetly. Na správné nasměrování na cestu životem, či dokonce na nějaký cit jsem mohl okamžitě zapomenout. Na to se u nás nehrálo.

Otčím chodil skoro denně do pivnice, pár desítek metrů od baráku, které se romanticky říkalo „Stodola“. Však se tam také všichni, jako dobytek chovali. Ale tržba tam byla

náramná. Nestačili ani pořádně narážet sudy a kořalka tekla rychlostí horského vodopádu. Do toho všeho většínou hrála harmonika a tak byl halas z této oblíbené pivnice slyšet po celém sídlišti. Po desáté, jelikož to dříve byla policejní hodina, nastával klid a všichni opilci táhli domů, aby se vyspali do práce a zároveň si tam mohli vyrobit žízeň na další den.

Tlesk, plesk.

Mámě crčí krev z nosu a pod okem se jí začíná pěkně vybarvovat monokl, ostatně, ne první. To se ten nový tatínek právě vrátil ze své oblíbené sídlištní hospůdky, kde splachoval celodenní záprah v práci. Celý den jezdil bagrem a to by bylo, aby se za to patřičně neodměnil.

Alkohol mu chutnal přímo neskutečným způsobem. Dalo by se říct, že to byl jeho koníček číslo jedna. Při jeho vykonávání záplavu piv důsledně prokládal kořalkou. Vynechával snad jenom neděli, protože to by asi katolíci neměli pít a hlavně restaurace Stodola byla zavřená. To býval také jediný den, kdy byl na sídlišti klid.

„Já pít nikdy nebudu,“ říkal jsem si.

*

Jednoho opět „veselejšího“ večera nenávist nedala strachu šanci a z úst desetiletého chlapce, vzburzeného nočním povykem se ozvalo:

„Nech ji na pokoji, ty hajzle!“

Pokojem zaznělo opět to klasické tlesk, plesk!

„Tady máš taky jednu, aby ti to nebylo líto!“

Nebylo to sice denně, ale malému chlapci to jako moc výchovné, natož otcovské nepřipadalo. Ničím to nepřipomínalo to, co viděl u svých kamarádů a vrstevníků, kde se jim rodiče věnovali naplno a kde si spolu různě hráli, sportovali, jezdili na výlety a dělali vše, co k tomu patří.

I když to nikde není úplně ideální, tak jsem neznal žádnou jinou rodinu, kde by to bylo tak drastické, jako u nás. U nás to byl zkrátka mazec a to doslova.

Musím své mámě nějak pomoci! Ale jak?

„Mami, takhle se ti to líbí? Nechceš se náhodou porozhlédnout po nějakém jiném tátovi?“

Z úst mamky se ozývá:

„Vždyť on není tak špatnej a hlavně to nedělá denně.“

Láska je holt slepá, a kde není rady, tam není ani pomoci. Místo, aby od toho tyrana rychle odešla a tak zachránila nás i sebe, si s ním ještě pořídila syna, za kterého jsem byl jako bratra sice moc rád, ale který si s vlastním tatínkem také užil své. Otčím alkoholik nedělal rozdíly mezi vlastním a nevlastním, takže to časem odnesla i ségra, která se narodila později. Dalo by se říct, že si následky nesou až dodnes. Spoustou bezesných nocí jim vyrobil různé zdravotní problémy a trauma, které zůstává v člověku už po celý život. No, nebylo to moc veselé období pro nikoho z nás.

To vše se sice v dospělosti tak nějak nuluje, ale šrámy větší či menší na duši zůstávají.

Zpět ale ke mně.

Hlavou se mi v té době honila radikální myšlenka. Vždyť já bych ho mohl v noci pěkně probodnout bajonetem, který jsem sebral kdoví kde a problém by byl jednou provždy a pro všechny vyřešen. Pěkně si tu kudlu přiostruji, aby byla opravdu něco platná a abych matku, sebe i sourozence ušetřil dalšího utrpení. Ještě pro jistotu trénuji švih, aby to vyšlo napoprvé...

Vidím v tom jedinou možnost a vysvobození.

Po dalším brutálním výstupu alkoholik usíná. Jdu na to, ale u dveří ložnice se objevuje matka, která nějakým, asi šestým smyslem, či co, tuší, že se něco chystá. Dveře do ložnice, kde oběť spí, mně nekompromisně zastupuje a nebezpečná zbraň mně zabavuje. Násilníka bude bránit zuby, nehty! Vždyť jsem jí chtěl jen pomoci.

Copak to nechápe? Nepůjdu sice do pastřáku, ale řešení je zase v nedohlednu. Hm, takhle to dál nepůjde. Mám toho plné zuby.

Balím si raneček, spolu se školní brašnou a odcházím k babi a dědovi, kteří neprotestují, jelikož situaci znají. Matka mi též nebrání, protože moc dobře ví, že nikde jinde mi hůř být nemůže, než právě u ní a jejího druha, který jí působí tolik bolesti, ale kterého přesto nehodlá opustit.

Babi s dědou mě ochotně vítají a hned od začátku mi nechávají dost volnosti, protože si tak docela neví rady s výchovou o dvě generace mladšího chlapce. Bodejť by ne. Byli vychováni postaru za první republiky, jenže si nevšimli, jak se od té doby život změnil, docela úspěšně jim možná i chtěně utíká mezi prsty a nic zásadního tím pádem řešit nemusí. Žádné velké záhady v životě nehledají, starají se jenom o běžné věci a své hospodářství.

U dědy a babi je to takový malý ráj, území pohody a klidu. Tady jsem šťastný. Absolutně nesrovnatelné s předchozím životem. Babi dovede sice být dost ostrá, ale to jen v případě, že se „vyznamenám“ buďto já sám, nebo společně s kamarády nějakým dost nečekaným činem, jako třeba, úplně nechtěně zapálený seník, nebo když si sousedka stěžuje na její rozbitá okna, nebo když si řidiči lamentují nad rozsypanými hřebíky na cestě a tak podobně. Protože my byli ve vymyšlení lotrovin mistři. Měli jsme obrovskou představivost, a brali to, jako běžné dětské hry a radovánky, které ale kupodivu a samozřejmě vždy ne naší vinou končily nějakým malérem. Občas jsme se to snažili na někoho hodit, ale ani s tím jsme neobstáli, protože bylo zcela jasné, odkud vítr vane.

Babi byla dost drsná i na dědu a jeho alkoholismus, což ještě dětská duše pořádně nechápe, protože totiž neví, co přesně ten alkoholismus vlastně je a kolik „parády“ může nadělat. Děda jejímu osočování moc velkou váhu nedával a byl babiččiným přesným opakem. Naprosto liberální,

veskrze hodný člověk, který toleroval veškeré mé prohřešky. Když se na to podívám zpětně, tak si uvědomuji, že mu k tomu asi dost napomáhala stará kožená brašna, ve které nikdy nechyběla slušná zásoba lahváčů, poctivě doplněná lahvinkou vína a občas i něčím maličko ostřejším, což vždy pomůže uniknout běžným strastem, dost uleví a bez nasazení většího úsilí výborně zlepšuje náladu a spánek. Utíkal tím také od jejích, skoro denních nadávek, ale neuvědomoval si, že je jimi častován právě kvůli jeho každodennímu pití. Toto, jako chlapec nechápu ještě ani já, protože mi to mým dětským pohledem nepřipadá zas až tak nenormální a hlavně děda není agresivní, tak je to pro mne tím pádem asi v pořádku. Teď už ale vím, že právě po něm jsem zdědil ty *správné* alkoholické geny, protože, jak je známo, ty rády přeskakují i na další generace.

Děda, pokud to ještě jde a nemotá se mu moc jazyk, mi po večerech vypráví příhody z války, což je pro mě úplná pastva pro uši. Tolik zážitků, nebezpečí a dobrodružství! S obdivem a zájmem vždy vše pozorně poslouchám. V mých očích se stává válečným hrdinou. Dokazuje to i jeho kulo-
metem prostřelený pravý kotník.

*

Když přijde to *správné* období, sejdou se u nás babky na draní peří. Po večerech derou a já zase dychtivě poslouchám jejich rozpravu, jelikož ví spoustu zajímavých věcí a to z každého ranku. Jakkpak by taky ne. Je to dost nesourodá partička. První je kovaná komunistka, další je pravoslavného vyznání, pak je tam katolička, jedna neodsunutá Němka, zřejmě Židovka, další dvě Češky z blízkých ulic a ještě jedna Polka. To je názorů i zážitků! Akorát ta komunarda jedna se snaží do toho stále vstupovat a uvádět věci na tu její pravou, nebo spíše levou míru, ale moc se jí to nedaří. Babky se nedají. I přes ty

politické neshody jsou to ale všechno kámošky, které strana, ani vláda nerozdělí.

*

Následuje docela bezproblémový život. Ve škole to jde samo, takže jsem za jedničkáře, neřkuli šprta. Moc úsilí tomu věnovat nemusím, není třeba. Ze strany prarodičů je klid, poněvadž to ví a co je třeba víc? Kluk moc nezlobí a ve škole mu to jde.

Zapojuji se do naší pouliční party na starém městě, která se snaží jít ve šlépějích slavných Rychlých šípů, ale tak nějak maličko jinak. Jsme spíš hoši ze Stínadel, kterým není žádné dobrodružství ani lumpárna cizí. Kromě různých her a sportování se stáváme občas i účastníky pouličních bitek proti cizím partám a skupinkám, které narušily naše teritorium. Tyto bitky pěstmi, či za pomoci klacků a kamení dost často vyhráváme, jelikož je naše parta dost početná a protože bojujeme za naše staré město a naši společnou věc. Velkou podporou nám jsou také hoši z dětského domova, kteří jsou považováni za dost velké kapacity, jelikož se nikoho, ani ničeho nebojí, možná i proto, že mnozí z nich jsou o dost starší a minimálně o hlavu větší.

Tady jsem poprvé přišel na to, že mě více oslovují drsnáci, dalo by se říct až problematičtí kamarádi. Zvedalo mi to sebevědomí a cítil jsem, že mám krytá záda.

V každém případě již zkusíme první cigarety a poprvé se i maličko opijeme. Jednou ovšem docela dost, když s mým sousedem a celoživotním kamarádem Kájou ukradneme babi ze špajzu láhev likéru, kterou společnými silami zdoláme. Doposud nepoznaný, nikoliv však nepříjemný pocit, který zažíváme vlastně už na nižším stupni základní školy. Motá se nám sice hlava, ale jsme šťastní. Za tu loupež to stálo a poznali

jsme nepoznané. To bylo pak machrování na pískovišti mezi ostatními, většinou mladšími dětmi. Do toho špajzu jsme pak pronikli ještě několikrát a babi tím pádem přestala likér vyrábět, i když netušila, kdo je ta škodná.

*

Nastává čas prázdnin.

Každé léto přijíždí příbuzní z Moravy, ale schází se i zbytek celé rodiny. Snaží se mi vždy vynahradit to, co mi má vlastní rodina nikdy poskytnout nemohla. Je to vždy úžasných čtrnáct dní plných výletů, koupání, houbaření, zahrádkaření a podobných, veskrze příjemných záležitostí.

Nějak takhle podobně to asi funguje i v jiných rodinách, myslím si. Blažené chvíle, které trvají bohužel jen dva týdny v roce, kdy se pak musím zase obstarat sám. Pravda, někdy ti příbuzní přijedou i na Vánoce, ale to je už méně častější, a o to dost vzácnější.

Má anarchistická sebevýchova, při které nezbyvá nic jiného, než se postavit světu sám, se završuje tak nějak ve věku čtrnácti let, kdy je třeba se rozhodnout, jakou další životní cestu zvolit. Po hlubokém přemýšlení a za pomoci rad příbuzných volím cestu budoucího inteligenta a dělám zkoušky na gympl. Na poprvé a bez problému přijat. Blbej jsem tedy nebyl, akorát ve mně dřímala jakási nálož vzdoru a právě té anarchie.

Základní škola končí bujarým večírkem plného tance a vína, které máme povoleno. Pravděpodobně byla povolena jen jedna dvojčička, ale po těch zkonsumovaných litrech se to už dneska asi nikdo nedozví. Zábava velká a ovíněná mysl nám umožňuje dělat neskutečné, dosud nepoznané věci a hlavně stud stranou! Muzika hraje a děvčata jsou v jednom kole.

Závěr ale už tak zcela zábavný není, jelikož se má mladická alkoholem značně podroušená postava kácí při jedné velmi odvážné taneční kreaci k zemi. Vyvrtnuté koleno a následné

poranění menisku mě posílá do nemocnice, kde mě čeká punkce, takže má rozlučka se ZDŠ zas až tak velkolepě nekončí. Je to zároveň můj úplně první úraz spojený s pitím alkoholu. S přibývajícím věkem pak následovalo ještě mnoho dalších, mnohdy také o dost originálnějších, nebo i krvavějších.

No což, mladé tělo se rychle hojí a regeneruje, však se dám do pořádku a bude zas dobře. Prázdniny jsem tak nějak v pohodě přežil a koleno se skoro zahojilo. Využít tedy posledních pár slunečních dní s partou a kamarády a už se těšit, či netěšit do nové školy. Jaké to tam bude, to opravdu nevím, ale nevádí, nechám se překvapit.

Príbuzní už mezitím plánují, co by ze mne mělo být, jestli ze mne bude veterinář, jako můj vlastní otec, kterého jsem nikdy osobně nepoznal, nebo inženýr, či něco podobného. Já chci být pilotem, nebo veterinářem, to je jasný. Ke zvířátkům mám kladný vztah, jelikož jsem jimi byl u babi obklopen a občas jsem se o ně musel i postarat. To mě opravdu bavilo. Před barákem zahrádka, za barákem dvorek plný drůbeže, králíků, koček, morčat, a další havěti, a aby se neřeklo, tak i prasátko si tam našlo útulek v garáži, než ho po dvou letech nemilosrdně sklátil řezník sekýrou. Byla to tam jako taková malá vesnice, ba přímo statek ve městě a ještě navíc přímo u domu. Když jsem nebyl zrovna s partou kluků, šmejdil jsem po dvorku a věnoval se všemu tomu zvířectvu. To byla pro mladého kluka fajn zábava a zkušenost. Naučil jsem se tam sekát kosou, řezat a štípat dříví a spoustu dalších věcí. To byla činnost ryze praktická a veskrze prospěšná, takže jsem ji mohl potom použít i v dalším životě, kdybych ji zcela náhodou někdy potřeboval.

